

PORT
PAYÉ
HELLAS

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής και Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

'Αριθμός φύλλου 119

16 'Οκτωβρίου 2003

'Η έμπειρία τῆς πίστες

Από μέσα μου αναδύεται τό έρώτημα: Πώς ἡ ὀρθολογιστική ἐπιστημονική μεθοδολογία διερεύνησης τοῦ μυστηρίου τοῦ κόσμου καί τῆς ζωῆς, τῆς ὕλης καί τῶν ἄπειρων συνδυασμῶν τῆς, νομιμοποιεῖται νά ἀκυρώσει τήν ἐμπειρία τῆς πίστες; Αὐτό τό πρόβλημα μήτε ἐρευνήθηκε, μήτε ἐξηγήθηκε, ἴσαμε σήμερα. Καί μέ βάση ποιά λογική ἀρχή, ἡ τεχνολογία, ἡ ταγμένη νά πλάθει σοφά καί ἐπιδέξια ἐργαλεῖα καί μηχανήματα ἐξυπηρετικά τῆς ζωῆς, δικαιούται νά στηθεῖ ὡς ἐμπόδιο ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί στό Θεό; Καί αὐτή ἡ παράτολμη πρωτοβουλία μένει καί θά μένει γιά πάντα ἓνα ἀνεξήγητο ἐρώτημα.

Η ἀπόρριψη τῆς πίστες ἀπό τοὺς «ὀρθολογιστές» τῶν τελευταίων αἰώνων εἶναι βιασμός καί ἀκύρωση τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνθρώπινου λογικοῦ καί τῆς ἰκανότητάς του νά ἐρευνάει καί νά ἀνακαλύπτει κάποιες πτυχές ἀπό τή νομοτέλεια τοῦ σύμπαντος.

Αν ὁ «ὀρθός λόγος» καί ἡ εὐσυνείδητη ἐπιστημονική διερεύνηση ἀποτελοῦν μονόδρομο στήν ἐκστρατεία γιά τήν κατάκτηση τῆς ἀλήθειας, ποιά ἔρευνα καί ποιά ἀποδεκτὴ διεργασία τοῦ «ὀρθοῦ λόγου» κατέληξε στό ὀριστικό καί ἀνέκκλητο συμπέρασμα, ὅτι δέν ὑπάρχει Θεός-Δημιουργός τοῦ Σύμπαντος καί ὅτι ἡ «ἐν πίστει» ἀναφορά στόν «ὑπέρ αἴσθησιν» Θεό ἀποτελεῖ καθαρὴ ματαιοπονία;

Η απόφανση, στο όνομα του «ὀρθοῦ λόγου» καί τῆς «ἐπιστήμης», ὅτι ἡ πίστις ἀποτελεῖ ἀπλῶς «ταμποῦ» τοῦ παρελθόντος καί δέν ἔχει καμμιά θέση στή σύγχρονη, ὀρθολογικά ὀργανωμένη κοινωνία μας, εἶναι πράξη αὐθαίρετη. Ἐλογη καί ἀνεπιστημονική. Ἀκύρωση τοῦ ἀξιώματος, πού θέλει τήν ἐπιστήμη νά μὴν εἰσβάλλει σέ χώρους, πού δέν μπορεῖ νά τοὺς ἐρευνήσει μέ τὰ δικά της μέσα. Βία καί ἀδικαίωτη παραβίαση τῶν πυλῶν τῆς σκιερῆς ἀπεραντισμένης τοῦ «ὑπὲρ λόγον».

Πέρα ἀπό τήν κληρονομημένη ψυχική ταλάντωση ἀνάμεσα στήν πίστιν καί στή δυσπιστία ἢ στήν πίστιν καί στήν ἀπιστία, ἡ ἐποχή μου ἔχει φορτιστεῖ καί μέ τίς πρόσθετες, ἀρνητικές καί, συχνά, τραυματικές ἐμπειρίες, πού προκάλεσαν οἱ ἀνοιχτές καί βίαιες ἐπιθέσεις τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Καί ἡ κριτική, πού ξεφυλλίζει τὰ ἱστορικά ντοκουμέντα καί ζυγίζει τό πνευματικό ἢ τό ἠθικό βάρος τῶν συμπεριφορῶν, διχάζεται. Οἱ φανατικοί μαχητές τῆς παράταξης τοῦ ὀρθολογισμοῦ καί τοῦ ἀθεϊσμοῦ περιφέρουν, πανηγυρικά καί ὑπερφίαλα, τό λάβαρο τοῦ θριάμβου. Μιλοῦν γιά νίκη. Γιά ὀριστικό σπάσιμο τῶν ταμποῦ. Γιά ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἀπό τίς «προλήψεις» καί τίς «προκαταλήψεις». Γιά ἀνοιγμα τῶν ὀριζόντων τῆς γνώσης καί τῶν ἐφαρμογῶν. Γιά ἐγκαινισμό τῆς ἐποχῆς τῆς σταθερῆς, ἀνοδικῆς πολιτιστικῆς ἐξέλιξης. Καί γιά καταξίωση καί ἀναβάθμιση τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας.

Κάποιοι ἄλλοι, οἱ συνάνθρωποι καί συνοδοιπόροι, μέ τίς πνευματικές ἀνησυχίες καί μέ τὰ ὑπαρξιακά ἐρωτήματα, βηματίζουν συνεσταλμένοι καί σκεπτικοί. Λιτανεύουν τή χαρά καί τήν ἀναγνώριση τῶν πολλαπλῶν ἐπιστημονικῶν καί τεχνολογικῶν ἀνακαλύψεων. Περιφέρουν, ὅμως, καί τήν ὀδύνη καί τήν πικρία, πού σῶρευσε μέσα τοὺς ὁ ἀθεϊστικὸς σίφουνας. Καί μένουν πιστοὶ καί ἀφοσιωμένοι στή γόνιμη κοινωνία μέ τό Θεό.

Δέχονται, μέ ἀνοιχτή ἀγκαλιά, τὰ δῶρα τῆς ἐπιστήμης. Ἀξιοποιοῦν, διακριτικά καί Εὐχαριστιακά, τίς ἐξυπνες κατασκευές τῆς ἐξελιγμένης τεχνολογίας. Ἀλλά δέν ἐξαντλοῦν τὰ ὄραματά τους στήν πλησμονή τῆς εὐμάρειας. Ὑψώνουν τό βλέμμα στό σκοτεινιασμένο οὐρανό. Καί ἀναζητοῦν τόν Τεχνίτη τῆς παγκόσμιας ὁμορφιάς καί τῆς ἀδιατάρακτης καθολικῆς ἁρμονίας. Ἐκεῖνον, πού εἶναι πάνω καί πέρα ἀπό τίς δικές μας, «πεπερασμένες», διεργασίες τοῦ λογικοῦ ἢ τῆς ἐρευνητικῆς ψηλάφησης. «Ὑπὲρ λόγον καί αἴσθησιν». Ὁ ἄπειρος «Νοῦς». «Ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος» (Ἀποκάλ. α' 4).

«Αίχμαλωσία ἐν ὄψει».

 κίνδυνος τῆς ἀνεπίστροφης αἰχμαλωσίας τῆς Συνοδικῆς συνείδησης καί τῆς ὀριστικῆς ρομποποίησης τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν εἶναι μακρινό ἐνδεχόμενο. Τό μαῦρο σκιάχτρο κυριαρχεῖ στό θολό ὄριζοντα. Καί ὁ καλπασμός τοῦ τυράννου ἀκούεται βαρῶς.

Ἡ πρόθεση τοῦ κ. Χριστόδουλου νά αὐτοπροβληθεῖ σέ θρόνο ἀπόλυτου μονάρχη, μέ ἀνέλεγκτες ἐξουσιαστικές ἀρμοδιότητες καί μέ ὑπεροχή προνομίων καί τιμῶν ἔναντι τῶν συνυπεύθυνων ἀδελφῶν του, διαφάνηκε ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἀναρρίχησης του στό ἀρχιεπισκοπικό ἀξίωμα. Ἰσαμε τήν τελευταία στιγμή τῆς σκληρῆς προεκλογικῆς ἀναμέτρησης, ἔτρεχε στίς ἐπισκοπικές ἐπαρχίες, χαριεντιζόταν φιλικά μέ τούς Μητροπολίτες, θώπευε τήν ἔπαρση, κολάκευε τίς φιλοδοξίες, μοίραζε ὑποσχέσεις καί ἐκλιπαροῦσε τήν εὐνοια καί τήν τίμια(!) ψήφο τῶν ἐκλεκτόρων Ἀρχιερέων. Μόλις, ὁμως, ἔσφιξε στό χέρι τό σκῆπτρο τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἐξουσίας, ἄλλαξε ρό-

τα. Ἐνοιωσε ἄρχοντας. Ἡγεμόνας ἤ, ἀκριβέστερα, αὐτοκράτορας. Σχημάτισε γύρω του πολυπληθῆ αὐλική συνοδεία. Τάγμα κολάκων καί προπαγανδιστῶν. Ἐγκαινίασε τυπικό, πού θά τό ζήλευαν οἱ βασιλεῖς τῶν ἀραβικῶν ἐμιράτων. Καί βρῆκε τό θάρρος, ἤ, σωστότερα, τό θράσος, νά ἀπευθυνθεῖ στούς ὁμότιμους καί συνυπεύθυνους συνιεράρχες του καί νά τούς καλέσει σέ πλήρη ὑποταγή. Πρόβαλε τήν ἀπαίτηση νά τόν ἀναγνωρίσουν ταπεινά ὡς «πρῶτο» καί ὡς «προϊστάμενο». Ὡς ἐπικυρίαρχο σέ ὅλες τίς μητροπολιτικές ἐπαρχίες τῆς ἑλληνικῆς ἐπικράτειας. Ζήτησε νά τόν μνημονεύουν ὡς «ἀρχιεπισκοπό τους», μέ τόν τύπο, πού μνημονεύονται οἱ Πατριάρχες. Καί νά ἀναφέρονται σ' αὐτόν, μέ πνεῦμα ἐξάρτησης καί ὑπακοῆς. Τούς ἀρνήθηκε τό δικαίωμα νά ἐκφράζονται ἐλεύθερα καί ὑπεύθυνα στά δημόσια φόρουμ. Τούς ἔκλεισε τίς προσβάσεις ἐλέγχου στά Συνοδικά παρασκευαστήρια καί στούς σκοτεινοὺς θαλάμους τῆς διαχείρισης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χρήματος. Δήμευσε, στήν ἔκταση, πού μπο-

ροῦσε, τῆ Συνοδική ψήφο τους καί τῆ διαμόρφωσε σέ ἀπλή ἐπικρότηση τῶν δικῶν του ἐπιλογῶν. Καί διακινήθηκε ὡς ὁ «ἀρχηγός» τῆς Ἐκκλησίας, σπρώχνοντας στό περιθώριο καί αὐτόν ἀκόμα τόν Σταυρωμένο Ἰησοῦ Χριστό.

Ἡ πενταετία, πού κύλησε, μέ προκαθήμενο τό Χριστόδουλο, ἐπανεφέρε στήν ἐπικαιρότητα λησμονημένες ἢ ἀπωθημένες ἱστορικές πληγές, πού στιγμάτισαν, ἀπαξιωτικά, κάποια ἐκκλησιαστικά πρόσωπα καί, πού ἔγιναν ἀφορμές νά πληθυνθεῖ ἡ ἀνομία καί νά ψυγεῖ «ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν» (Ματθ. κδ' 12).

Ἦταν ἀναμενόμενο, ἡ ὑπεροπτική διακίνηση τοῦ Χριστόδουλου νά προκαλέσει ἀναβρασμό. Ἀντίσταση ἀπό τῆ μεγάλη πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί ἐρωτηματικά στή συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Ἡ ἀρχιεπισκοπική ἔπαρση λειτούργησε καί ἐξακολουθεῖ νά λειτουργεῖ ὡς ξένο σῶμα. Καρκίνωμα στήν ἱερή Εὐχαριστιακή Σύναξη. Στήν κοινωνία τῆς ταπείνωσης καί τῆς ἀγάπης. Οἱ πολλοί δέν μπόρεσαν νά συμβιβαστοῦν μέ τῆ διογκωμένη νεοπλασία. Καί οἱ λίγοι, πού τήν ἀποδέχτηκαν καί τήν προπαγάνδισαν, ὡς στοιχεῖο ἡγετικοῦ δυναμιμοῦ, αὐτοπροδόθηκαν, πῶς ἐνεργοποιήθηκαν ἀπό εὐτελεῖ ὁράματα καί ἀπό εὐκαιρικές σκοπιμότητες.

Αὐτή τῆ στιγμή, τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, βρίσκεται σέ ἀναταραχή. Σέ συνειδησιακό πνιγμό καί σέ ἀμηχανία. Ἀντιμετωπίζει, καθημερινά, τήν ἀφόρητη ἀρχιεπισκοπική ἔπαρση. Δέχεται τά ἀπανωτά, βάνουσα, ραπίσματα τῆς ταπεινωτικῆς καί ἐξουθενωτικῆς

μεταχείρισης. Βλέπει νά ἀρπάζονται ἀπό τά χέρια του οἱ ἀρμοδιότητες καί οἱ ὑπευθυνότητες τῆς Συνοδικῆς συνδιοίκησης καί τῆς συν-διαποίμανσης τοῦ χαρισματικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ποιμνίου. Καί προβληματίζεται γι' αὐτό, πού θά προκύψει αὐριο, ὅταν ὁ Χριστόδουλος καταφέρει νά στεγανοποιήσει ἀπόλυτα τήν ἐξουσία του, ὅταν σχηματίσει καί στερεοποιήσει μιὰ πλασματική πλειοψηφία κολάκων καί περιθωριοποιήσει ὀριστικά καί ἀμετάκλητα ὅλους τούς συμπαρέδρους τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος, πού ἐπιμένουν νά διεκδικοῦν τήν αὐτοτέλεια τῆς γνώμης καί τήν ὑπευθυνότητα τῆς ψήφου.

Σ' αὐτή τήν κρίσιμη στιγμή, τῆς ἀνησυχίας καί τοῦ προβληματισμοῦ, ἦρθε ἕνα δημοσίευμα τοῦ «διατεταγμένου» καί «κόλακα» δημοσιογράφου, πού εἶναι πάντοτε καί σέ ὅλα his master's voice νά ἐνισχύσει τά ρίχτερ τῆς σεισμικῆς δόνησης. Νά ἐνσπείρει τόν τρόπο καί τήν ἀγωνία γιά τό αὐριο, σέ ὅλους τούς Ἱεράρχες, πού δέν ἀνέχονται τήν ὑπεροψία τοῦ ἀπόλυτου μονάρχη καί δέν ἀποδέχονται τόν ἐκπαισμό τοῦ Μητροπολίτη στό ρόλο τοῦ συνοδοῦ καί τοῦ κομπάρσου.

Ὁ κόλακας δημοσιογράφος, μέλος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς καί ἀρθρογράφος τῆς ἐφημερίδας «Ἐλεύθερος Τύπος», μέ δημοσίευσμά του, στίς 2 Σεπτεμβρίου 2003, ἐπιχείρησε νά μεγιστοποιήσει τό κύρος τοῦ Χριστόδουλου καί νά κατατρομάξει τούς ἀντιπάλους του. Ἐμφάνισε τόν προκαθήμενο, ὡς τόν αὐριανό κυρίαρχο στίς συζητήσεις καί στίς ἀποφάσεις τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων. Ὡς τόν ἱκανό οἰακοστρόφο, πού μέ κάποιες ἐπιδέξιες κινήσεις καί μέ τήν ἐξασφά-

λιση τῆς Συνοδικῆς πλειοψηφίας θά κατορθώνει, πάντοτε, νά ἐπιβάλλει τή γνώμη του καί τή θέλησή του στά διοικητικά Σώματα καί νά ἀναδεικνύεται ἀκαταμάχητος κυρίαρχος τοῦ ἑλληνικοῦ καί τοῦ διορθόδοξου καί τοῦ οἰκουμενικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παιχνιδιοῦ.

Σέ περίοδο, πού ἡ ἀνάφλεξη τῆς ἀντιμαχίας μέ τόν Πατριάρχη τῆς Κωνσταντινούπολης ἔχει φτάσει σέ σημεῖο φοβερῆς ἐπικινδυνότητας, ὁ «παρατρεχάμενος» δημοσιογράφος θέλησε νά τονώσει τήν αὐτοπεποίθηση τοῦ «κυρίου του». Καί, παράλληλα, νά κάμψει τίς ἀντιστάσεις τῶν ἀντιφρονούντων, ὑπογραμμίζοντας, ὅτι, κάποτε, στό ἐγγύς μέλλον, ὁ Χριστόδουλος θά ἐλέγχει ἀπόλυτα τή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί-κατά προέκταση-τή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο καί θά ἐπιβάλλει, ἄνετα, στό σύνολο τῶν Ἱεραρχῶν, τούς προγραμματισμούς του καί τίς θελήσεις του.

Ἔγραψε ὁ αὐλικός δημοσιογράφος: «Μέ τό δεδομένο ὅτι τό Φανάρι δέν θέλει μητροπολίτες στίς Ἰνέες Χῶρες», πού νά πιστεύουν καί νά στηρίζουν τό Αὐτοκέφαλο καί τό Ἀνεξάρτητο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θά θελήσει νά παρέμβει καί νά ἔχει λόγο καί στήν ἐκλογή αὐτή (δηλαδή στήν ἐκλογή τοῦ Μητροπολίτη Ἐλευθερουπόλεως). Ἡδη μέ τίς προηγούμενες ἐκλογές Σερρών καί Ζιχνῶν ἐνισχύθηκε σημαντικά ὁ ἀριθμός τῶν μητροπολιτῶν, πού στηρίζουν τόν Ἀρχιεπίσκοπο στή στάση του ἔναντι τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου. Ἄν καί στίς προσεχεῖς ἐκλογές προκριθοῦν μητροπολίτες μέ προσωπικότητα καί ἀξιοπρέπεια ἔναντι τοῦ

Φαναρίου, τότε οἱ δυνατότητες τοῦ Φαναρίου γιά παρέμβαση στά ἐσωτερικά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μειώνονται ἀκόμη περισσότερο».

Τό δημοσίευμα αὐτό εἶναι ἀποκαλυπτικό. Καί, μέ τήν ἀποκάλυψη τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν σχεδιασμῶν, καταντάει ἐφιαλτικό.

Ὁ δημοσιογράφος ἀποφαίνεται, πώς, ἂν καί στίς προσεχεῖς ἐκλογές «προκριθοῦν μητροπολίτες μέ προσωπικότητα καί ἀξιοπρέπεια ἔναντι τοῦ Φαναρίου», τότε οἱ δυνατότητες τοῦ Φαναρίου γιά παρέμβαση στά ἐσωτερικά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μειώνονται ἀκόμη περισσότερο».

Προσέξτε τή διατύπωση. Ὁ ἀρχιεπισκοπικός δημοσιογράφος δέ ζητάει «ἀξιοπρέπεια», πού νά καλύπτει ὅλες τίς πτυχές τῆς Μητροπολιτικῆς ζωῆς καί δραστηριότητας. Ἄλλά «ἀξιοπρέπεια» ἔναντι τοῦ Φαναρίου καί μόνο. Δηλαδή στάση σκληρῆς ἀντίστασης. Ἀντίγραφο τῆς στάσης, πού κρατάει ὁ Χριστόδουλος. Κατά τά ἄλλα, οἱ νέοι Μητροπολίτες μποροῦν καί δικαιούνται νά εἶναι φαυλότατοι. Δέ θά προσβάλουν τήν «ἀξιοπρέπειά» τους ἂν προδώσουν τόν ἀνδρισμό τους καταμεσῆς τοῦ δημόσιου δρόμου καί ἂν τούς περιμαζέψουν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας. Τά κεφάλαια τῆς ζωῆς καί τῆς ἐπισκοπικῆς δραστηριότητας, πού ἐκφράζουν τό περιεχόμενο τῆς καρδιάς καί τό «παραδεδομένο» ἀποστολικό ἦθος, δέ συγκροτοῦν, κατά τόν «παρακοιμώμενο» δημοσιογράφο τήν «ἀξιοπρέπεια», πού θά ζητηθεῖ ἀπό τούς αὐριανούς Ἱεράρχες. Ἡ «ἀξιοπρέπεια» τῶν νέων ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας

ὀριοθετεῖται καί ἐξαντλεῖται στήν τραχύτητα καί στήν ἐπιθετικότητα ἀπέναντι στό Φανάρι. Ἄν εὐθυγραμμίζονται στίς ἐπιθυμίες καί στίς προσταγές τοῦ Χριστόδουλου, ἄν ὑποστηρίζουν μέ πάθος τήν ἀναβάθμιση τοῦ Ἑλληνα προκαθήμενου σέ Πατριάρχη-μονάρχη, ἄν κοινωνοῦν μαζί του στόν κρατήρα τοῦ μίσους κατά τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Βοσπόρου καί υἰοθετοῦν τή γραμμή τῆς πολεμικῆς ἀπόκρουσης τῶν «εἰσβολέων» (!!), θά κατακυρώνουν τήν «ἀξιοπρέπειά» τους. Θά περπατοῦν μέ τό μέτωπο ψηλά. Καί θά ἐγγράφονται στήν ἱστορική δέλτο ὡς προσωπικότητες πρώτου μεγέθους.

Ἄλλωστε, ἡ συσχέτιση τῶν ἐπόμενων ἀρχιερατικῶν ἐκλογῶν μέ τίς προηγούμενες, φανερώνει τό πῶς «τεχνολογεῖ» τήν «ἀξιοπρέπεια» ὁ ἀρχιεπισκοπικός δημοσιογράφος καί πῶς τήν ἐννοεῖ καί ὁ προϋστάμενός του.

Οἱ ἀρχιερεῖς, πού ἐκλέχτηκαν στό κοντινό παρελθόν, καί τούς ὁποίους μνημονεύει ὁ κόλακας δημοσιογράφος ὡς φορεῖς τῆς «ἀξιοπρέπειας», δέν ἀκούστηκαν νά ἐκφέρουν οὔτε ἕνα «κίχ», ὡς διατύπωση, προσωπικῆς, ὑπεύθυνης γνώμης, κατά τόν ἀναβρασμό καί τόν προβληματισμό, πού κυριάρχησαν στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο κατά τό περασμένο καλοκαίρι. Ἡ μόνη τους συμβολή ἦταν τό σκύψιμο τοῦ κεφαλιοῦ στίς ἐντολές τοῦ Χριστόδουλου καί ἡ δουλική συμμόρφωσή τους στό πρόσταγμα του. Δέν ἐπέδειξαν ἐλεύθερη καί αὐτόγνωμη προσωπικότητα. Δέν κίνησαν τά χεῖλη τους γιά νά διατυπώσουν ὑπεύθυνη ἄποψη. Δέν ἐνημέρωσαν τό λαό, καταθέτοντας τό ἀπόσταγμα τῆς προσωπικῆς τους μελέτης καί τῆς προσευχῆς τους. Ἄνταπο-

κρίθηκαν καί δραστηριοποιήθηκαν ὑποτακτικά καί δουλικά, ὅπως θά ἀνταποκρινόταν ὁ τελευταῖος διάκος στήν αὐλή τοῦ Χριστόδουλου.

Ἄν, λοιπόν, ὁ δημοσιογράφος-κόλακας, φωτογραφίζει τή γνήσια «ἀξιοπρέπεια» καί τό ἀκέραιο ἐπισκοπικό ἦθος στίς φυσιογνωμίες τῶν τελευταίων ἐκλεκτῶν τοῦ Χριστόδουλου, κατανοεῖ ὁ ἀναγνώστης ποιές εἶναι οἱ προδιαγραφές του καί γιά τούς ἐπόμενους, πού θά καλύψουν τίς κενές θέσεις καί θά συμπληρώσουν τό πάζλ τῆς ἔσχατης δουλοπρέπειας.

Πέρα ἀπό τή στάθμιση τοῦ εἰδικοῦ βάρους τῆς νοημοσύνης τῶν τελευταίων ἐκλεκτῶν τοῦ Χριστόδουλου καί τήν προσμέτρηση τῆς ἱκανότητάς τους νά συνθέτουν τήν Παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τήν προβληματική τῆς ἐποχῆς μας, ἡ δημοσιογραφική εὐφορία καί ἡ προφητική ἀναγγελία, πῶς ὁ Χριστόδουλος θά καταφέρει νά ἐνισχύσει τό πολεμικό μέτωπό του, μέ τήν προσθήκη καί ἄλλων ἀφοσιωμένων σ' αὐτόν «μιτροφόρων», ἀνοίγει προβλήματα καί λογαριασμούς, πού δέν εἶναι εὐκολο νά ἀντιμετωπιστοῦν.

Ἵποθέστε, πῶς ὅλοι ὅσοι ἐκλέγονται, ἀπό δῶ καί πέρα, εἶναι ἀφοσιωμένοι στό Χριστόδουλο. Ὅτι μένουν μέ ἀνοιχτό τό στόμα, κάθε φορά, πού μιλάει ἢ διατάσσει, γιά νά πιάσουν καί τήν τελευταία σύσπαση τῶν χειλέων του καί νά ἀφομοιώσουν, στό σύνολό της, τή βούλησή του. Ἄραγε, ὕστερα ἀπό μιά τέτοια ἐξέλιξη καί μιά τέτοια στελέχωση τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος, πῶς φαντάζεστε νά λειτουργεῖ τό Ἄνωτατο Ὅργανο Διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; Μπορεῖ νά γίνει

λόγος για Σύνοδο; Δηλαδή για συνοδοιπορία ποιμένων, πού μοιράζονται τόν κόπο, τίς άγωνίες και τούς προβληματισμούς και είσφέρουν, έντελώς άδέσμευτα, τό μύρο ή τό δάκρυ τής καρδιάς τους, για νά διαμορφωθεί ή κοινή, Συνοδική συνείδηση και νά αποφασιστεί ή όμοιόμορφη δράση και ή όμόφωνη άντιμετώπιση τών άγκαθιών, πού συμπνίγουν τόν καθαρό Άρτο τής Όρθόδοξης διδαχής και κρυστάλλινο βίωμα τών μελών τής Έκκλησίας;

Άν, μέσα στην Όρθοδοξία μας, υπερτονιστεί ό ρόλος και οι άρμοδιότητες του «δήθεν πρώτου», άν του άναγνωριστεί τό δικαίωμα νά καταδυναστεύει τούς συνυπεύθυνους Συνοδικούς Συνέδρους, νά τούς μεταχειρίζεται ως ύποτελείς και ως υπόχρεους σέ πλήρη συμμόρφωση, τότε ή Συνοδικότητα έκτινάσσεται στον άέρα και ή Όρθόδοξη Παράδοσή μας, ή γλυκειά και άξιοσέβαστη κληρονομιά τών άγίων Πατέρων μας καταπροδίνεται. Δέν έχουμε πιά Έκκλησία Συνοδική και Πατερική. Δέν έχουμε τήν υπεύθυνη άντιπροσώπηση όλων τών τοπικών Έκκλησιών στη μεγάλη Σύναξη, πού λέγεται Σύνοδος. Δέν έχουμε τή μεταφορά και τήν είσφορά, στην Τράπεζα τών Συνοδικών διασκέψεων, τής άγωνίας του λαού και τής έπιθυμίας του νά ένημερωθεί για όλόκληρο τό φάσμα τών διαβουλεύσεων και νά άκούσει τήν τελική, όμόφωνη ή πλειοψηφική «άπόφανση», πού έχει και αυτός τό προνομιακό δικαίωμα νά τήν άποδεχτεί ή νά τήν άπορρίψει.

Ή Χριστοδουλική φιλοδοξία νά καταστατεί μονάρχης, νά πνίξει τήν έλευθερία τής θεολογικής και τής επισκοπικής έκφρασης και νά υποχρεώσει

τούς ψηφοφόρους Ήεράρχες νά προσημειώνουν τήν ψηφο τους στό ταμείο των δικών του φιλοδοξιών, δέν είναι μόνο παραχάραξη τής μακραίωνης Παράδοσης, αλλά και προδοσία όλόκληρης τής Όρθόδοξης Έκκλησιολογίας. Στά Συνοδικά ένδιαιτήματα εγκάθίσταται ένας Πάπας. Πολύ χειρότερος και πολύ έπικινδυνότερος από τόν Πάπα, πού βγαίνει στό παράθυρο του Βατικανού και έξαγγέλλει, στους άπανταχοϋ γής ύπηκόους του τήν «έκκλησιοποιημένη» προσωπική του άποψη. Και είναι χειρότερη και έπικινδυνότερη ή αυτάρεσκη, ήγεμονική προβολή του Χριστόδουλου, γιατί, στό κάτω κάτω τής γραφής, ό Πάπας δέν μιλάει και δέν άποφαίνεται, άν οι στενοί συνεργάτες του δέν έλέγξουν τά κείμενά του και άν δέν τά προσαρμόσουν στην κοινά άποδεκτή πολιτική τους. Ένώ ό Χριστόδουλος, άκολουθώντας τήν άντίστροφη κίνηση, έμφανίζει ως στόχο τής Έκκλησίας αυτό, πού έξυπηρετεί τήν άρρωστημένη έγωπάθειά του και προσπαθει νά άποσπάσει, εκ των ύπτερων και έκβιαστικά, τήν ψηφο τής Ήεραρχικής πλειοψηφίας.

Σκέφτομαι τήν αύριανή μέρα. Αυτό, πού θά προκύψει, άν ή προφητεία(!) του κόλακα δημοσιογράφου πάρει σάρκα και όστά και διαμορφώσει όριστικά τό νέο κλίμα τής συνοδικότητας στην Όρθόδοξη έλληνική Έκκλησία μας.

Ό Χριστοδουλος θά έπιστρατεύσει τά άνδράποδα του περιβάλλοντός του και θά τά άνυψώσει στους Μητροπολιτικούς θρόνους. Οι νέοι αυτοί μιτροφόροι, άγευστοι θεολογικής παιδείας και στερημένοι ποιμαντικών ίκανότη-

των, θά ξετρελλαθοῦν μέ τήν ἀπρόσμενη προαγωγή τους. Καί θά ὀρκιστοῦν ἰσόβια ὑποταγή. Θά διακηρύξουν, κατά τήν ἐπίσημη τελετουργία τῆς χειροτονίας τους, ὅτι ἐκχωροῦν ὀλόκληρη τή Μητροπολιτική τους περιφέρεια στόν εὐεργέτη τους. Καί, ἀκόμα, θά ὑποσχεθοῦν, ὅτι θά βρίσκονται πάντοτε στό πλευρό του, συμπαραστάτες καί συνοδίτες. Πάντοτε μέ τό «ναί» στά χεῖλη. Καί πάντοτε μέ τό θυμιατήρι στό χέρι, γιά νά θυμιάσουν τόν εὐεργέτη.

Πέντε, δέκα, εἴκοσι, τριάντα, σαράντα τέτοια κολοβά ἀναστήματα. Καί ἕνας ὁ ἀρχηγός καί συντονιστής τους, ὁ σημερινός προκαθήμενος τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, σαρανταένα ψηφοφόροι μέσα στήν ὀγδονταμελή Σύνοδο. Ἡ πλειοψηφία ἐξασφαλισμένη. Οἱ ὑπόλοιποι, στριμωγμένοι στή γωνιά. Οἱ Ἀρχιερεῖς, πού ἐπιμένουν νά εἰσφέρουν προσωπική γνώμη, νά φωνάζουν, πώς οἱ συζητήσεις πρέπει νά εἶναι ἐλεύθερες καί οἱ ψηφοφορίες ἀνεπηρέαστες, περιφρονημένη μειοψηφία. Χωρίς τήν ἐλπίδα νά ὑπερνικήσουν, κάποτε, τή στημένη πλειοψηφία. Χωρίς τό ἐνδεχόμενο νά δαμάσουν, κάποτε, τήν ἀρχιεπισκοπική ἀλαζονεία καί νά δοῦν μιά γνήσια, ἀγιοπνευματική Σύνοδο νά συνεδριάζει καί νά ἀναζητάει, μέ πόθο καί μέ σύμπνοια, τήν καθοδήγηση τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἄραγε αὐτό θά εἶναι νίκη τοῦ Χριστόδουλου; Μιά τέτοια ἐξέλιξη θά ἀναπαύσει τή συνείδησή του; Θά τόν βοηθήσει νά αἰσθανθεῖ, πώς ἔκανε τό καθῆκον του; Πώς ὑπηρέτησε μέ κάθε ἐπιμέλεια τήν παράδοση τῆς Συνοδικότητας; Πώς ἄφησε πίσω του συγκροτημένους Ἱεράρχες, ἠγέτες ἤθους

καί κατάρτισης, πού δέ θά ἐμπλακοῦν σέ διαμάχες «πρωτείων» καί σέ πολέμους ἀλληλοεξόντωσης, ἀλλά θά συνοδοιπορήσουν (θά συνοδίσουν) μέ φόβο Θεοῦ καί θά κρατήσουν, μαζί μέ τόν Κρατήρα τοῦ Δεσποτικοῦ Σώματος, καί τόν ἱερό θεσμό τῆς Συνοδικότητας;

Ἐνδεχόμενη καί ἀναμενόμενη καί ἡ ἀντίστροφη ἐξέλιξη. Ἡ Χριστοδουλική καταπίεση τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Σώματος νά ὀξύνει τά πάθη καί νά πυροδοτήσει ἀκόμα περισσότερο τήν ἀντιπαράθεση. Οἱ ἐπίσκοποι, πού περπατοῦν σιωπηλοί καί πού ξερνοῦν τό δηλητήριο τῆς ἀγανάκτησης σέ στενό κύκλο ὁμόγνωμων φίλων, νά συγκροτήσουν δυναμικό μέτωπο χρεωστικῆς ἀντίστασης καί νά ζητήσουν τήν ἀποκατάσταση τῆς Συνοδικῆς λειτουργίας. Νά στριμώξουν αὐτοί τό Χριστόδουλο στή γωνιά καί στό ἐδώλιο τοῦ ὑπόλογου καί νά τοῦ ζητήσουν εὐθύνες γιά τόν εὐτελισμό τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ καί τῆς ἐπισκοπικῆς ἀξιοπρέπειας.

Μιά τέτοια ἐξέλιξη θά ἀναγγεῖλει τήν ἄνοιξη. Τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τήν παγωνιά τῶν ἀνθρώπινων παθῶν. Τό βηματισμό μέσα στή θαλπωρή καί τήν καθοδηγητική πνοή τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Τή συνάντηση καί τήν κοινωνία μέ τούς φωτισμένους Πατέρες μας. Τήν καινούργια ἀνθοφορία τῆς Ὁρθόδοξης Παράδοσης.

Ἄραγε, μέ τά σημερινά «δεδομένα» μπορούμε νά περιμένουμε μιά τέτοια ἐξέλιξη;

Ἦ... πρέπει νά σαβανωθοῦμε στήν ἀπογοήτευση;

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

«Νά, ποῖο εἶναι τὸ διαχρονικὸ καὶ πάντα ἐπίκαιρο μῆνυμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Νά, ποῖο εἶναι τὸ ἱερὸ χρέος μας, ἡ ὑψίστη ἀποστολή μας, ὁ προορισμὸς τῆς ζωῆς μας. Ἡ συνεπὴς καὶ ἐν-συνείδητη πορεία μας πάνω στὰ βήματα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων πάνω στὰ χνάρια τῆς σταυραναστάσιμης πορείας τοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι μας, ἐπομένως, ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀναλόγως τῶν χαρισμάτων, πού μας ἔδωσε ὁ Θεὸς καὶ τῆς θέσεώς μας στὴν κοινωρία, μὰ προπαντὸς ἐμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ Ἱερεῖς, οἱ Θεολόγοι, πρέπει νὰ διακρινόμεσθε γιὰ τὸ ὀρθόδοξο ἦθος μας, τὴν ἀκεραιότητα τῆς πίστεως, τὴν ἀπλότητα καὶ ταπεινὴν, τὴν ἀγνότητα καὶ ἀγιότητα, τὴν τέλεια ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο, τὴν προσήλωσιν στὴν ἀποστολικὴ καὶ πατερικὴ παράδοσιν, τὴν ἐπίγνωσιν τῆς εὐαγγελικῆς ἀλήθειας, τὸν ἔνθερμον ἱεραποστολικὸν μας ζῆλον.»

Τὸ κείμενο αὐτὸ παραθέτει μέσα σὲ ἔμφανες πλαίσιο τὸ ἐπίσημο ἐκκλησιαστικὸ περιοδικὸ «ΑΛΗΘΕΙΑ» (Ἰουλ.-Αὐγ. 2003). Εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ Σεβ. Μητροπλίτη Ἱερῆς κατὰ τὴν ἐπιλεγομένη «Θρονικὴν Ἑορτήν» (ὄρος

ὄχι ὀρθὸς καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀδόκιμος), πού πραγματοποιήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Ἀθηνῶν στὶς 29 Ἰουνίου τ. ἔ.

Βαθειῆς σὲ περιεχόμενο καὶ σοφῆς οἰσκέψεις, πού διατυπώθηκαν ἀπὸ τὸ σεμνὸ καὶ σοβαρὸ αὐτὸ Ἱεράρχη. Ἀποδίδουν ἐναργέστατα τὰ χαρίσματα καὶ τὶς ιδιότητες, πού πρέπει νὰ συνθέτουν καὶ νὰ συγκροτοῦν τὴν προσωπικότητα τῶν κληρικῶν μας, προεχόντως ὁμῶς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας. Παράλληλα ἡ ὑπόμνηση αὐτὴ προδίδει καὶ ἓνα βαθὺ στοχασμὸ, πού ἀφήνεται νὰ διαφανεῖ ἀπὸ τὴ διατύπωση τῆς φράσης *«πρέπει νὰ διακρινόμεσθε γιὰ...»*. Καὶ κάθε ἀκρατῆς ἢ ἀναγνώστης, ἀναλύοντας τοὺς λόγους αὐτοῦς, ὅπως διατυπώνονται μὲ τὸ «δέον γενέσθαι», μπορεῖ νὰ διερωτηθεῖ, καὶ εὐλόγως, μήπως πολλὰ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα καὶ τὶς ιδιότητες, πού ἐξειδικεύονται καὶ συγκεκριμένα καταγράφονται στὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ Δεσπότη, δὲν ἀπαντῶνται σὲ μικρὸ ἢ μεγάλον ἀριθμὸ κληρικῶν μας ἢ ἀκόμη καὶ σὲ ἀριθμὸ Ἐπισκόπων; Μήπως ὁ ὑφέρων προβληματισμὸς, πού διαφαίνεται μέσα ἀπὸ τὶς ὀλίγες αὐτὲς γραμμὲς τοῦ κειμένου, ἀποτελεῖ καὶ

μία διαπίστωση ότι το «δέον γενέσθαι» ἀφίσταται προφανῶς τῆς σημερινῆς πραγματικότητας;

Ἄλλὰ ἂν ξεφύγουμε ἀπὸ τὶς στοχαστικές καὶ σοβαρὲς αὐτὲς σκέψεις τοῦ Δεσπότη καὶ ἂν ἀποδεσμεύσουμε καὶ τοὺς δικούς μας λογισμούς, θὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα καὶ στὴ διαπίστωση ὅτι δυστυχῶς στὸν ἐκκλησιαστικό μας χῶρο, ἀπὸ πρόσωπα, ποὺ κινοῦνται ἢ καὶ κατέχουν ἀξιώματα στὸ χῶρο αὐτό, ἐλλείπουν πολλὰ ἀπὸ τὰ χαρίσματα καὶ τὶς ἀρετὲς ποὺ συνθέτουν, ποὺ πρέπει νὰ συνθέτουν, τὴν εἰκόνα τοῦ καλοῦ κληρικοῦ. Καὶ δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες ἔρχονται κάθε τόσο στὴ δημοσιότητα ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. ἢ ἀπὸ ἐπίσημες καταγγελίες καὶ δηλώσεις ἀκόμη καὶ ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων ἢ «ἄλλως πῶς» καὶ συνδέονται μὲ συμπεριφορὲς καὶ ἰδιαιτερότητες κληρικῶν (ἀνωτάτων, μεσαίων καὶ κατωτέρων), ποὺ ἀναιροῦν πολλές ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ιδιότητες, γιὰ τὶς ὁποῖες ὁ Σεβασμιώτατος ὁμίλησε καὶ εἶπε ὅτι πρέπει κατεσοχὴν καὶ ἀπολύτως νὰ χαρακτηρίζουν τοὺς κληρικούς μας καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους. Καὶ ἰδιαίτερα ἀναφέρθηκε ὁ Δεσπότης «στὸ ὀρθόδοξο ἦθος», «στὴν ταπείνωση», «στὸν ἱεραποστολικὸ ζῆλο», «στὴν ἀκεραιότητα τῆς πίστεως», πρὸ πάντων δὲ καὶ κυρίως «στὴν ἀγνότητα καὶ στὴν ἀγιότητα» τοῦ βίου τῶν κληρικῶν. Καὶ ἐνῶ θὰ ἔπρεπε, ἐνόψει τῶν ὄσων καταγγέλλονται, ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τοὺς διοικητικούς της σχηματισμούς καὶ μὲ τὰ θεσμοθετημένα ὄργανά της, νὰ ἐπιλαμβάνεται καὶ νὰ ἐρευνᾷ ἐπισταμένως τὰ φαινόμενα καὶ τὶς καταγγελίες, χωρὶς καθυστερήσεις καὶ παρελκυστικές τακτικές, γιὰ νὰ διαγνώσει μὲ ἀγαθὴ πρόθεση ποῦ εὐρίσκεται ἡ ἀλήθεια

ἢ νὰ ἐντοπίσει τὸ βαθμὸ τῆς τυχόν συκοφαντίας, βλέπουμε μὲ πόνο καὶ θλίψη πολλή, σὲ ὄχι ὀλίγες περιπτώσεις, παραδόξως, νὰ ἀδιαφορεῖ καὶ νὰ ἀπρακτεῖ ἢ νὰ μεθοδεύει, εἰδικὰ γιὰ Ἀρχιερεῖς, τὴν «παροχὴ ἐξηγήσεων» ποὺ συνήθως κρίνονται «ἐπαρκεῖς» καὶ τὸ θέμα κλείνει, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ κακὸ ὄχι μόνο νὰ συνεχίζεται, ἀλλὰ νὰ ἐνισχύεται καὶ νὰ ἀναπαράγεται. Καὶ στὸν τομέα αὐτὸ ἡ εὐθὴν βαρύνει ὅλο τὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας. Ὅλους τοὺς Ἱεράρχες καὶ τὸν τελευταῖο Ἐπίσκοπο καὶ ἐκείνους ἀκόμη οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν παθητικὴ τους στάση συμπράττουν καὶ ἀνέχονται τέτοιες καταστάσεις, οἱ ὁποῖες πλήττουν τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ, τὸ χειρότερο, δημιουργοῦν ἔντονες ἀμφιβολίες στὸ πλήρωμα γιὰ τὸ ποιὸν τῶν Ποιμένων του. Τὰ περιστατικὰ δὲν εἶναι ὀλίγα, οὔτε ὅμως εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ συγκεκριμένες περιπτώσεις. Τὰ γνωρίζουν οἱ Ἱεράρχες μας, ἀλλὰ τὰ γνωρίζει καὶ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἐνῶ ἀναμένει τὴν περιβόητη καὶ συνεχῶς ἐπαγγελλόμενη κάθαρση, ἀπογοητεύεται βλέποντας ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία «οὐδὲν τὸ σπουδαῖον πράττει».

Δὲν εἶναι οὔτε ἐπιτρεπτὸν οὔτε ἔπρεπον νὰ περιοριζόμεστε σὲ εὐχολόγια, σὲ διαπιστώσεις καὶ στὸ «δέον γενέσθαι» καὶ νὰ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὴν πραγματικότητα, τὴν ὁποία ὅλοι γνωρίζουμε, ὅλοι τὴ ζοῦμε, ἀλλὰ δὲν θέλουμε ἢ ἴσως δὲν μποροῦμε νὰ τὴν πλησιάσουμε. Ἡ καταφυγὴ καὶ ἡ ἀναζήτησις προστασίας στοὺς κανόνες τοῦ κοσμικοῦ δικαίου ἢ καὶ ἡ ἔκδοση προσωρινῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, ποὺ «ἀπαγορεύουν πρὸς καιρὸν τὶς δημοσιεύσεις» ὄχι μόνο δὲν ἐπιλύουν στὴν οὐσία τοὺς τὰ ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα, ἀλλὰ τουναντίον τὰ ἐπιτείνουν.

Παπα-Γιάννη

Τό δεξιό πεζοδρόμιο τῆς Λεωφόρου Συγγροῦ τό διαπιομαίνει ὁ Χριστό-δουλος. "Αν εἶχε καταφέρει νά πάρει στή δικαιοδοσία του καί τόν Ἱερό Ναό τοῦ ἁγίου Σώστη, θά διαπιομαίνε καί τό ἀριστερό πεζοδρόμιο (Βλέπε χάρτη χωρικῆς δικαιοδοσίας).

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Τόν τελευταῖο καιρό, μέ τήν εὐκαιρία τοῦ ἀνακύψαντος ζητήματος (ὡς μὴ ἔδει) μέ τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης, σέ δηλώσεις του σέ εὐρείας κυκλοφορίας καθημερινή ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα, εἶπε, μεταξύ ἄλλων, καί τοῦτα τὰ φοβερά: «...Δὲν ὑπάρχουν τέτοιοι διαχωρισμοί. Οἱ ἀφορισμοὶ αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἐκπορεύονται μόνο ἀπὸ τὰ καταγώγια τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Φιλοθέης»!! Ἡ ἐπίσημανση θλιβερή. Ὁ χαρακτηρισμὸς βαρῦς, Ἐνεργὸ μέλος τῆς Ἱεραρχίας νὰ ἀποκαλεῖ «καταγώγια» χώρους «τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ μεγάρου» (βλ. σημείωση τοῦ συντάκτη τῆς ἐφημερίδας) καί κανεὶς νὰ μὴν

κινεῖται! Κανεὶς νὰ μὴν διαμαρτύρεται καὶ κανεὶς νὰ μὴν ἀντιδρᾷ!

Τὰ φαινόμενα δείχνουν ὅτι τὸ «δέον γενέσθαι» ἢ, ὅπως τὸ διατυπώνει ὁ Σεβασμιώτατος στὴν ὁμιλία του, τὸ «πρέπει νὰ διακρινόμαστε γιὰ ...» δὲν ταυτίζεται, ἀλλὰ σὲ ὄχι ὀλίγες περιπτώσεις, εὐρίσκεται σὲ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Καὶ μέ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα ἔχουν ἱερὴ ὑποχρέωση ὅλοι οἱ Ἱεράρχες, καὶ αὐτὴ ἡ Ἱεραρχία ὡς σῶμα, νὰ ἀσχοληθοῦν καὶ νὰ ἀσχοληθοῦν σοβαρῶς. Ὁ πιστὸς λαὸς μας ζεῖ μέ τὶς ἀμφιβολίες του καὶ τὶς ἀγωνίες του. Ἀλλὰ καὶ ἀναμένει καὶ ἐλπίζει.

ὁ Σχολιαστὴς

Χρυσοστομικές επίσημάνσεις.

Ἐπίσκοπος Διώκτης;

(Ἐπιστολή πρὸς Ὀλυμπιάδα 9, Ε.Π.Ε. τ.37)

έ σεβασμό καί μέ πόνο ξανα-
γυρίζουμε στό χρονικό τῆς πε-
ριπέτειας τοῦ μεγάλου Πατέρα
τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου. Τόν
προσεγγίζουμε καί τόν ἀσπαζόμαστε, ὄχι
κατά τίς ἡμέρες τῆς δόξας του, ἀλλά κατά
τίς στιγμές τῆς πλήρους ἀδοξίας του. Κατά
τή μαρτυρική πορεία του πρὸς τήν ἐξορία.
Στόν τόπο, πού θά ἀφήσει τήν τελευταία
του πνοή καί στή γῆ πού θά ἐμπιστευτεῖ τό
σεπτό λείψανό του.

Ἐνας Ἐπίσκοπος, ὁ Καισαρείας Φαρέ-
τριος, τοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι θά τόν ὑποδε-
χτεῖ μέ ἀγάπη, καθὼς θά περνοῦσε ἀπό
τήν ἐπαρχία του, ὁδοιπορώντας πρὸς τήν
ἐξορία καί θά ἀνακουφίσει τίς πληγές του.
Ἀλλά, τοῦ φέρθηκε σκληρά καί ἀπάνθρω-
πα. Σά νά ἦταν ὁ Χρυσόστομος ἔνοχος
μεγάλου ἐγκλήματος. Σά νά ἦταν ταρα-
χοποιός καί ἐπικίνδυνος γιά τήν ἐνότητα
τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Φαρέτριος δὲν ἦταν ὁ μόνος Ἐπίσκο-
πος, πού ἐξαπέλυσε διωγμὸ κατὰ τοῦ ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου. Πρὶν φτάσει
στὴν Καισάρεια ὁ κυνηγημένος Ἀρχιεπί-
σκοπος τῆς Βασιλεύουσας, ὑπέστη σκληρὸ
διωγμὸ ἀπὸ ἓνα ἄλλο Ἐπίσκοπο, πού τόν
ἀπειλήσε μέ θάνατο. Σίγουρα, ὅμως, ὁ
διωγμὸς τοῦ Φαρέτριου ἦταν ἀπὸ τοὺς πῖο
σκληροὺς καί ἀπὸ τοὺς πῖο ἀπροσδόκη-
τους. Σὲ μιὰ ἀπὸ τίς ἐπιστολές του, πού
ἔστειλε ἀπὸ τήν ἐξορία του στή διακόνισσα
Ὀλυμπιάδα ὁ ἱερὸς πατέρας περιγράφει,
μέ λεπτομέρειες, τὰ δεινὰ πού ὑπέστη στήν
Καισάρεια, ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο αὐτῆς τῆς
πόλης. Τό κείμενο αὐτό εἶναι συγκλονιστι-
κό καί ἀποκαλυπτικό. Καί γιά τή σκληρό-
τητα τοῦ ντόπιου Ἐπισκόπου, τοῦ Φαρέ-
τριου, ἀλλά καί γιά τήν ὁμορφιά τῆς συμπε-
ριφορᾶς τοῦ μάρτυρα Χρυσόστομου. Ἡ λε-
πτομερειακὴ μεταφορὰ τῶν ἐμπειριῶν του
καί τῆς ὀδύνης του δὲν εἶναι εὐκόλη ὑπόθε-
ση. Ἀπαιτεῖ καί χῶρο καί δύναμη περιγρα-

φῆς. Θὰ συμπτύξουμε τὴν ἀφήγησή μας καὶ θὰ ἐντοπίσουμε τὴν προσοχή μας στὴν τραγικότητα τοῦ προσώπου τοῦ διώκτη Ἐπισκόπου Φαρέτριου.

Εἶναι παράξενο ὅτι, κατὰ τὴν πορεία τοῦ ἐξόριστου Χρυσόστομου πρὸς τὴν Καισάρεια, πολλοὶ τὸν ἀναζητοῦσαν, τὸν πλησίαζαν καὶ τὸν πληροφοροῦσαν: «Ὁ Φαρέτριος σὲ ἀναμένει, πηγαινοέρχεται παντοῦ μὴ τυχὸν χάσει τὴν συντυχία σου καὶ κινεῖ καὶ κάμνει τὰ πάντα ὥστε νὰ σὲ δεῖ καὶ νὰ σὲ ἀγκαλιάσει καὶ νὰ σοῦ ἐκφράσει ὅλη τὴν ἀγάπη του». Τὸν ἐνημέρωναν, μάλιστα, ὅτι ἔχει κινήσει καὶ τὰ μοναστήρια τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν.

Στὶς πληροφορίες αὐτές ὁ Χρυσόστομος δὲν ἀνταποκρινόταν μὲ χαρά. Ἔμενε ἐπιφυλακτικός. Καὶ δὲν ἐξωτερίκευε τίς ἐπιφυλάξεις του. Δὲν ἔδειχνε μῆτε νὰ τὸν συγκινοῦν, μῆτε νὰ τὸν ἀνησυχοῦν οἱ εἰδήσεις, πού τοῦ ἔφεραν.

Γράφει ὁ ἴδιος: «Ἐγὼ δὲ ταῦτα ἀκούων, τούτων μὲν οὐδὲν προσεδόκων, ἀλλὰ τάναντία ἀνετύπουν παρ' ἑμαυτῶ».

Γνωρίζοντας πρόσωπα καὶ πράγματα δὲν περίμενε νὰ βρεῖ κλίμα συμπάθειας καὶ ἀδελφικῆς φιλοξενίας στὴν Καισάρεια. Ἀπεναντίας σκεπτόταν μέσα του τὰ ἀντίθετα. Τό ἐνδεχόμενο τῆς ἀδιαφορίας. Ἡ, ἀκόμα, καὶ τὴν πιθανότητα τῆς τραχύτητας καὶ τοῦ διωγμοῦ.

Ἄς παρακολουθήσουμε, ὅμως, μὲ πεταχτές ματιές, τὰ γεγονότα, ἀπὸ τὴν ἐξομολογητικὴ ἀλληλογραφία τοῦ ἴδιου τοῦ μεγάλου Μάρτυρα.

Ἡ εἴσοδος στὴν Καισάρεια βρῆκε τὸν ταλαιπωρημένο καὶ διωγμένο Ἐπίσκοπο

σὲ κακὴ κατάσταση. Κατάκοπος, ἄγρυπνος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ φλόγα τοῦ τριταίου πυρετοῦ νὰ κατακαίει τὸ σῶμα του. Σχεδὸν νεκρὸς ἔφτασε στὶς παρυφές τῆς πόλης. Ὁ λαός, πού πληροφορήθηκε τὴν ἄφιξή του, ἔτρεξε νὰ τὸν προῦπαντήσει. Σὰ νὰ τὸν γνώριζε ἀπὸ χρόνια. Σὰ νὰ τὸν ἔνοιωθε δικό του Ποιμένα καὶ Πατέρα.

Συγκινητικὴ καὶ καθολικὴ ἦταν ἡ ὑποδοχή:

«Τότε δὴ παρεγένετο ὁ κληρὸς ἅπας, ὁ δῆμος, μονάζοντες, μονάστριαι, ἰατροί».

Ἡ προσέλευση ἀπάνδημη. Ὅλοι ἄρχισαν νὰ τὸν περιποιοῦνται, νὰ τὸν ὑπηρετοῦν, νὰ τὸν διακονοῦν. Νὰ ὑλοποιοῦν μὲ τίς προσφορές τους τὴν ἀγάπη τους. Νὰ ἀναζητοῦν τὴν προσευχή του καὶ τὴν εὐλογία του.

Μιὰ πολὺ σκληρὴ γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο, συγκυρία βάρυνε, ξαφνικά, τὴν ἀτμόσφαιρα. Ἦταν ἡ ἔφοδος τῶν Ἰσαύρων στὴν πόλη. Τὰ ἄγρια στίφη ἐπιχείρησαν μιὰ νέα ἐπιδρομὴ. Κλόνισαν τὴ γαλήνια ἀτμόσφαιρα. Ἀπειλῆσαν φόνους καὶ καταστροφές. Οἱ κάτοικοι ἀναγκάστηκαν νὰ βγοῦν μὲ τὰ ὄπλα γιὰ νὰ ὑπερασπιστοῦν τὴν πόλη τους καὶ τίς οἰκογένειές τους.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔφερε μιὰ ἀνακοπὴ στὶς ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ ἐξόριστου Ἱεράρχη. Καὶ τότε συνέβηκε τὸ ἀπρόοπτο καὶ τὸ χειρότερο. Μιὰ ομάδα ἐξαγριωμένων καὶ φανατισμένων μοναχῶν κινήθηκαν δραστικά γιὰ νὰ διώξουν τὸν ταλαιπωρημένο Ἐπισκέπτη. Ὁ Χρυσόστομος σημειώνει τὴν παρουσία τους μὲ τὸν ὄρο «δροῦγγος μοναζόντων» (δηλαδή στρατιωτικὴ μονάδα). Καὶ μὲ τὴν ἐπισήμανση αὐτὴ θέλει, νὰ δείξει τὴ σκληρότητά τους καὶ τὴ μαχητικότητά

τους. Αὐτοὶ παραβλέποντας τὴν ἀρρώστια του καὶ τό φοβερό κίνδυνο, πού διέτρεχε ἡ ζωὴ του ἀπὸ τὴν ἔφοδο τῶν Ἰσαύρων, ἀπαιτοῦσαν νὰ ἀπομακρυνθεῖ, τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀπὸ τὴν πόλη τους. Ἡ βαναυσότητά τους ἦταν τέτοια, ὥστε φοβήθηκε ἀκόμα καὶ ἡ συνοδεία τῶν στρατιωτῶν, πού ἀκολουθοῦσε τὸ Χρυσόστομο. Αὐτοί, θὰ προτιμοῦσαν νὰ βρεθοῦν ἀντιμέτωποι μὲ τοὺς Ἰσαύρους, ἀρκεῖ νὰ ἀπαλλάσσονταν ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς, τὰ ἐξαγριωμένα θηρία, ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦσαν.

Ἀκόμα καὶ ὁ ἡγεμόνας τῆς πόλεως δὲν κατάφερε νὰ ἀντιμετωπίσει καὶ νὰ δαμάσει τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος τῶν μοναχῶν. Ὁταν ἐνημερώθηκε, τί συμβαίνει, ἔτρεξε νὰ προστατέψει τὸν κατατρεγμένο πατέρα. Νὰ ζητήσει μιὰ παράταση ἡμερῶν. Ἔτσι, πού νὰ τοῦ παρασχεθεῖ ἡ δυνατότητα νὰ συνέλθει ἀπὸ τὴν ἀσθένειά του. Καί, ἀκόμα, γιὰ νὰ ξεπεραστεῖ ὁ κίνδυνος τῶν Ἰσαύρων. Ἀλλὰ, στάθηκε ἀδύνατο νὰ μεταπεισε τὸν ἀναστατωμένο, μελανοχίτωνά λόχο.

Ἀπογοητευμένος ὁ ἡγεμόνας, ἀλλὰ σταθερὸς στὴ συμπάθειά του πρὸς τὸ Χρυσόστομο, ἔτρεξε νὰ κάνει ἔκκληση στὸν ἐπίσκοπο Φαρέτριο. Μάταια, ὅμως. Γιατί καὶ ἐκεῖνος ἦταν ἀνένδοτος. Γεγονός, πού ἀποδείκνυε, πὼς οἱ μοναχοὶ ἦταν παρακινημένοι καὶ ὀργανωμένοι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἐπίσκοπο.

Ὁ τρόμος ἔγινε καθολικὸ κλίμα. Οἱ ἱερεῖς, ὁ λαός, κλείστηκαν στὸν ἑαυτὸ τους καὶ στὰ σπίτια τους. Καὶ δὲν ἄπλωναν πιά χέρι βοήθειας στὸν ἐξόριστο τῆς Μεγάλης Πόλης τοῦ Βοσπόρου. Βλέποντας τὴν παρουσία τοῦ Φαρέτριου πίσω ἀπὸ τὴν μανία τῶν μοναχῶν, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ μοναχοὶ τῆς

Καيسάρειας ἀναδιπλώθηκαν. Φοβήθηκαν νὰ ὑποστηρίξουν τὸν ἐμπερίστατο καὶ διωκόμενο ἐπισκέπτη.

Τὸ ἐπόμενο τραγικὸ περιστατικὸ καταγράφηκε στὴν ἐκκλησιαστικὴ μας ἱστορία ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν παθόντα ἄγιο. Ὁ βαρειὰ ἄρρωστος Ἐπίσκοπος, πάνω σὲ ἓνα φορεῖο, ἀποπέμπεται ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἐπίσκοπο καὶ ξαποστέλλεται σὲ βέβαιο θάνατο. Ὁ λαός, στοὺς δρόμους, τὸν βλέπει νὰ ὑποφέρει, νὰ μὴ μπορεῖ νὰ σύρει τὰ βήματά του, νὰ στενάξει, νὰ λούζεται στὸν ἰδρώτα. Ὁλος ὁ λαός ξεσπᾷ σὲ θρῆνο καὶ ὀργή. Γράφει ὁ ἴδιος γι' αὐτὴ τὴν ἔξοδο: «*Ἐξηγῶμην ἐκεῖθεν τοῦ δήμου παντός κωκύοντος, ὀλολύζοντος, ἐπαρωμένου τῶ ταῦτα πεποιηκότι, ὀλοφυρομένων πάντων καὶ θρηνούτων*».

Ὁταν μιὰ ἀγαπημένη μαθήτρια, ἡ Σελευκία, πού προσέφερε πολλὰ ὑπηρεσίες στὸν διωγμένο ἐπίσκοπο, ἐπιχείρησε νὰ τὸν φιλοξενήσει στὸ ἀγρόκτημά της, πέντε μίλια ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὁ Φαρέτριος τὸ ἀνακάλυψε. Καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ τὸν ἀποπέμψει, μέσα στὴ βαθιὰ νύχτα.

Ὁ δρόμος, πού πῆρε ἡ ἐνθιμη συνοδεία, ὁ ἐξόριστος καὶ οἱ φύλακές του, δὲν ἦταν ὁμαλός. Ἦταν ἓνα κακοτράχαλο μονοπάτι. Φορεῖο δὲν μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθεῖ, γιὰ τὴ μετακίνηση τοῦ ἄρρωστου Χρυσόστομου. Καὶ ὁ καταδιωγμένος σερνόταν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες στὰ ἀφιλόξενα βουνά. Μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τῆς ἀσέληνης νύχτας.

Σταματᾶμε τὴ συγκινητικὴ ἀφήγηση, πού κάνει καὶ τὸν πιὸ ψυχρὸ ἄνθρωπο νὰ δακρῦζει. Καὶ ἐπικεντρώνουμε τὴν προσοχή μας στὴν προσπάθεια, πού κάνει ὁ Χρυ-

σόστομος να προσδιορίσει την αιτία του τόσο σκληρού διωγμού του:

«Κατά την άποψή μου ή αιτία (του διωγμού) είναι ότι μόλις είσηλθα στην Καισάρεια, όλοι οι άξιωματικοί, οι διοικητικοί υπάλληλοι, οι σοφιστές (άγνωστοί, όλοι οι στρατιωτικοί, όλος ο λαός με έβλεπαν καθημερινά, με περιποιούνταν, με κρατούσαν στην κόρη των οφθαλμών τους. Νομίζω ότι αυτά έξερέθισαν τή ζήλια του Φαρέτριου, ώστε ο φθόνος, πού με κυνήγησε από την Κωνσταντινούπολη, να μη άπομακρυνθει ούτε και έδω από μένα».

Η αιτία του άπηνους διωγμού, λοιπόν, πού ξεσήκωσε ο Φαρέτριος, αλλά και οι άλλοι διώκτες Έπίσκοποι στην Κωνσταντινούπολη, ήταν, κατά την εκτίμηση του ιεροϋ Χρυσόστομου, ή ζηλοφθονία. Τό πυρωμα του φθόνου, πού δέν άνέχεται τή λάμψη των ικανών και των άγιών. Η μανία, πού επιλέγει τό διωγμό και τό έγκλημα, προκειμένου να σβήσει από τή γή τήν ύπαρξη, πού μέ τή γνησιότητα τής άρετς της και τής αγάπης της συγκεντρώνει τήν προσοχή και τήν επιδοκιμασία του πλήθους.

Πολλές δυστυχώς τραγικές φιγοϋρες διωκτών Έπισκόπων γνώρισε ή ιστορία. Η παλιά και ή σύγχρονη. Άρκετές έφερε στην επιφάνεια και τό λεγόμενο εκκλησιαστικό θέμα τής έποχς μας. Γνωρίσαμε Έπισκόπους, πού, ποικίλες σκοπιμότητες και συμφέροντα, τους έσπρωξαν να εκτοπίσουν δώδεκα άδελφούς τους και να τους διατηροϋν εκεί εκθρονισμένους και διωγμένους επί μιά όλόκληρη τριακονταετία. Πολλούς από αυτούς τους διώκτες τους είδαμε να καταντοϋν τραγικές φιγοϋρες. Δέν κορέστηκαν από τό διωγμό. Και δέ

σταμάτησαν τόν πόλεμο. Τους ενόχλησε ή σταθερή πορεία των βίαια εκτοπισθέντων. Η προσφορά τους μέσα στή σκοτεινιά του διωγμού. Η συμπαράσταση του λαού και ή εκτίμηση προς τά πρόσωπά τους. Οι εκδηλώσεις αγάπης τους σ' αυτούς. Ο έλεγχος των πιστών μελών τής Έκκλησίας προς τους Έπισκόπους, για τήν άδικία πού διέπραξαν και τήν σκληρότητά τους προς τους διωγμένους. Και, κυριευμένοι και νικημένοι από τό φοβερό πάθος τής ζηλοφθονίας, επιδίωξαν και δυο και τρεις και περισσότερες φορές να έξοντώσουν με τις πράξεις και τις άποφάσεις τους τά άθωα θύματά τους.

Όσοι έχουν άσχοληθει με τις λεπτομέρειες του εκκλησιαστικού προβλήματος διακρίνουν αυτές τις τραγικές προσωπικότητες, πού με τά άλλεπάλληλα χτυπήματά τους προσπάθησαν να ικανοποιήσουν τό φοβερό πάθος τής ζηλοφθονίας, πού εκαιγε τά σωθικά τους. Δυστυχώς και αυτοί θά καταγραφοϋν στην εκκλησιαστική ιστορία ως διώκτες Έπίσκοποι, στην άλυσίδα του Θεόφιλου, του Φαρέτριου και των τώσων άλλων.

Άρχιμ. Είρηναϊος Μπουσδέκης

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ Δε-

καπενδύμερο Δελτίο

Έκκλησιαστικής Ένημέρωσης.

Ίδιοκτήτης:

ο Μητροπολίτης

Άττικής και Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αϋλών Άττικής.

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά

Ίωαννίνων 6, Μοσχάτο.

«Τρικυμία ἐν κρανίῳ».

Διαβάστε, προβληματιστείτε καί κρίνετε.

Μήνες τώρα, ἀπό τή στιγμή, πού ἐξεράγη τό ἠφάιστειο τῆς μεγάλης κόντρας Βαρθολομαίου καί Χριστόδουλου, ὁ ἐξαρτημένος, κόλακας δημοσιογράφος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς ἰδρώνει καί καψώνει γιά νά ἀμνηστεύσει τόν προϊστάμενό του καί νά ρίξει ὅλα τά βάρη καί τίς εὐθύνες στόν Πατριάρχη.

Ὡστόσο, τά κείμενά του εἶναι παιδαριώδη καί δέν πείθουν κανένα. Ἄς μᾶς ἐπιτραπεῖ νά κάνουμε μιά δειγματοληψία. Νά παρουσιάσουμε ἓνα μικρό ἀπόσπασμα, ἀπό ἄρθρο του, δημοσιευμένο στό ἐνθετο τῆς ἐφημερίδας «Ἐλευθερος Τύπος» τῆς Κυριακῆς 21 Σεπτεμβρίου 2003. Ἀναφέρεται στό «μήπω σταλέν» στόν Πρωθυπουργό γράμμα τοῦ Πατριάρχη. Τό σχολιάζει καί τό κρίνει μέ περισσή αὐστηρότητα. Ἐμεῖς ξεχωρίζουμε τίς δυό τελευταῖες παραγράφους. Μέ τήν προτελευταία παράγραφο κατακεραυνώνει τόν Πατριάρχη, ἐπειδή διανοήθηκε νά προσφύγει στόν Πρωθυπουργό καί νά ζητήσει τήν ἀνάμιξή του στήν ἐκκλησιαστική κρίση. Καί γράφει:

«Τό κυριότερο ἴσως σημεῖο τοῦ ἀναιρεθέντος πατριαρχικοῦ γράμματος εἶναι τό τελευταῖο. Γράφεται: "Ταῦτα θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νά θέσωμεν μετά πάσης σπουδαιότητος ὑπ' ὄψιν τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου ἡμῖν ἐξοχότητος πρός ἐνημέρωσιν αὐτῆς, εὐελπιστοῦντες ὅτι θέλει κατανοήσει αὕτη ὀρθῶς καί δικαίως τήν ἐν προκειμένῳ θέσιν τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου καί ἐνεργήσει ἀναλόγως ἐντός τῶν πλαισίων τῶν ἀρμοδιοτήτων αὐτῆς". Ὁ Πατριάρχης οὐσιαστικά ζητεῖ τήν παρέμβαση τῆς ἑλληνικῆς Πολιτείας στό ἐσωτερικό τῆς Ἐκκλησίας! Πέραν τῶν ἄλλων ὁ Πατριάρχης

ἔρχεται σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τόν Πατριαρχικό Τόμο τοῦ 1850, μέ τόν ὁποῖο δόθηκε τό Αὐτοκέφαλο στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Σ' αὐτόν τονίζεται μεταξύ ἄλων ὅτι: "Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διοικεῖται ἀπό Σύνοδο διαρκή, κατά τούς Θεούς καί Ἱερούς Κανόνας ἐλευθέρως καί ἀκωλύτως ἀπό πάσης κοσμικῆς ἐπεμβάσεως". Πάντοτε τό ἐπιχειρημα τοῦ Φαναρίου κατά τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἦταν τό τῶν κυβερνητικῶν ἐπεμβάσεων τῆς

"Νόμῳ κρατοῦσης Πολιτείας". Πῶς τώρα ζητεῖ τήν κυβερνητική παρέμβαση εἰς βάρος ἀδελφῆς Ἐκκλησίας».

Ψέγει, λοιπόν, ὁ εὐφυῆς δημοσιογράφος τόν Πατριάρχη, ἐπειδή ζητάει τήν παρέμβαση τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Δέστε, ὅμως, πῶς καταλήγει στήν ἐπόμενη καί τελευταία παράγραφο τοῦ δημοσιεύματός του.

«Ὁ κ. Σημίτης ὀφείλει νά πάρει θέση στό ζήτημα... Οἱ στιγμές εἶναι ἱστορικές, οἱ ἀπειλές γιά διχασμό τοῦ λαοῦ ὑπαρκτές καί δέν εἶναι δυνατό νά παρακαμφθεῖ ἡ θέση τῆς κυβερνήσεως μέ ὁποιαδήποτε δικαιολογία».

Ὁ Πατριάρχης ἐγκλημάτισε μέ τό νά ζητήσει τήν παρέμβαση τοῦ Πρωθυπουργοῦ Σημίτη. Ὁ δημοσιογράφος ἀνταποκρίνεται στήν ἐκκλησιαστική δεοντολογία, ὅταν ζητάει, ἀνοιχτά καί ἀπερίφραστα, τήν παρέμβαση τοῦ Πρωθυπουργοῦ Σημίτη.

Μετά ἀπό αὐτή τήν ἐκκληση, τί συμπέρασμα βγάζει ὁ ἀναγνώστης; Νά παρέμβει ἢ νά μή παρέμβει ἡ ἑλληνική Πολιτεία;

Ἐμεῖς βγάζουμε ἄλλο συμπέρασμα: Τό περιβάλλον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἴσως καί ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τά ἔχουν χαμένα. Πάλεψαν νά ἀνυψώσουν σέ θρόνο πατριαρχικό τό Χριστόδουλο. Καί βρέθηκαν σέ τρικυμισμένη θάλασσα. Καί ἡ τρικυμία τῶν γεγονότων ἔφερε «τρικυμία ἐν κρανίῳ».